

= ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΒΟΥΝΩΝ ΜΑΣ =

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪ-ΔΑΣ

(Αληθινή ιστορία που πρέπει να την διαβάξη
καείς την νύκτα με το φεγγάρι).

ΥΠΟ ΜΑΚ-ΑΘΑΝ

— Γέλασε, Μάρω μου, γέλασε ακόμη, ως
κ'αίω εγώ. Τα δάκρυα αυτά είνε δάκρυα
χαρις.

Και η Μάρω δέν άφηκε για πολλές στιγ-
μές το χαμόγελο να φύγη από το πρόσω-
πό της.

Β'.

Σ την πόλι που έμεινε η Μάρω, αγάπη-
σε τον Στέλιο τον όμορφο άνθιπτολογό.
Τόν γνώρισε την τελευταία χρονιά που έ-
βγαλε το σχολείο.

Το Σεπτέμβριο που η όμορφη κόρη του
Ροδάλα είχε γυρίσει στο χωριό κοντά στον
πατέρα της, ο Στέλιος μ' ένα γραμμα του
την είδοποίησε πως έφενγε για τον πόλεμο.

Της έγγραψε αργότερα δυο φορές από την
Θεσσαλονίκη, μα έπειτα δέν της ξανάγραψε.
Πέρασαν, μέρες, βδομάδες, σχεδόν ένας
χρόνος.

Ήλθε ο Μάρτης, τα χελιδόνια γύρισαν
στις παλιές φωλιές τους, μα κανένα μήνυμα
δέν είχαν από τον αγαπημένο της.

Γι' αυτό ήταν πικραμένη η πανέμορφη
κόρη του Ροδάλα.

Χίλιες ανέρες και χίλιοι κακοί συλλογι-
σμοί συνέπεραν κάθε μέρα τον νοῦ της.

Ω, πόσο τον αγαπούσε τον Στέλιο! Κι'
αυτός πόσο την αγαπούσε. Δέν την είχε γκι-
ξει ποτέ.

Μιά φορά μόνο της έπιασε το χέρι κ' αι-
σθάνθηκε ότι το δικό του έτρεμε.

Έθιμώταν που έβλέποντο καμιά φορά
μόνοι μέσ' στην πόλι κ' επήγαιναν στ' α-
κρογιάλι στην έξοχή του, γιατί έμεινε σπτή-
του. Επήγαιναν με την αδελφή του την Λι-
λή πάντα στην έξοχή ή με την μητέρα του
κ' όμως τους έδίδετο πάντα ευκαιρία για να
μένουν λίγες στιγμές μόνοι.

Ω ή αλησιμόνητες εκείνες στιγμές!

Πώς μπορούσε να της ξεχάση;

Πόσα έλεγαν τότε.

Μιά φορά είδαν ένα ξύλο, ένα συντριμμι
στη θάλασσα να παραδέχρη με τα κύματα,
και αυτός της είπε: Νά, έτσι μοιάζουμε κ' ε-

μείς ο' στρατιωτικοί, σάν αυτό που το παί-
ζουν τα κύματα και το φέρνουν εδώ κ' έκε
χωρίς πολλές ελπίδες για νάβγη στη στεριά.

Πόσες φορές θυμήθηκε αυτά τα λόγια.

Που νάταν; Που να παραδέχρη ο αγαπη-
μένος της;

Τόν έβλεπε στα όνειρά της πάντα ώραιον,
με γυμνό το σπαθί να διώχρη τους εχθρούς
της Πατρίδος.

Τόν έβλεπε όμορφο, άλλοτε να περπατῆ
στην Θεσσαλονίκη και να τον καμιαώνουν
όλες. Αλλοίμονον όμως σάν τον έβλεπεν έ-
τσι. Η ξήλει της εδάχωνε την καρδιά.

Κι' άλλοτε τον έβλεπε—ώ πως τον έβλεπε—
πληγωμένο, μ' αίμα στο κεφάλι, ξεπλωμένο
ανάμεσα στα χοιτάκια, σ' ένα χαντάκι μέσα,
και να μην έχρη κανέναν να τον παρηγορήση,
να τον κντάξη. "Ω τί δυστυχία.

Νά, γιατί το χαμόγελο δέν έρχωταν ποτέ
στα χείλη της, να γιατί πονούσε.

Βουνα την έχωριζαν θεόρατα από τον α-
γαπημένο της.

Οά τον έβλεπε τάχα; Μα ούτε και η α-
δελφή του δέν της είχε γράψει.

Την ξεχασε τάχα κ' αυτή ή μήπως είχε
φύγει μαζί με την μητέρα της για την Θεσ-
σαλονίκη;

Τίποτε δέν μπορούσε να φαντασθή.

Σάν άκουσεν όμως το τραγούδι τ' άηδονι-
ού, όπως ήταν αφηρημένη, σάν τ' άκουσε να
της μιλάη στην ψυχή, μια ελπίδα άρχισε να
γυγαντώνεται μέσα της.

Γ'.

Σε λίγες μέρες ή Μάρω ή κόρη του Ρο-
δάλα, ήταν τρελή από χαρά. Ένα γραμμα
είχε λάβει από τον αγαπημένο της.

Ένα γραμμα που της έλεγε πόσα πέρασε
και πως ήλπιζε ότι θα την έβλεπε γρήγορα,
πολύ γρήγορα.

Ο καυμένος ο Ροδάλας. Ήταν κ' αυτός
ευτυχής, πολύ ευτυχής που έβλεπε χαρού-
μενη την κόρη του, χωρίς να ξέρη την αιτία,
χωρίς να νοιώδη την άφορη.

(άκολουθεί)

...≡ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ≡...

Ήμουνα ξεπλωμένη ένα βράδυ κυττώντας
τ' αστέρια κεί πάνω... και ακούγοντας το
νερό το σιγανό τραγούδι ...

Η καρίνα της βάρκας γλυστρουσε σάν φίδι
μέσα στα χρυσά νερά της λίμνης... και εγώ
έπαιξα με το νερό... που απαλά απαλά μου χάν-
δευε το χέρι καθώς και το αγαπημένο μου
βραχιόλι... Το βραχιόλι που συνεχώς εθαύμα-
ζα και ένόμιζα πως θα το είχα για πάντα,
έως το τέλος της ζωής μου... Τα φώτα της
ακρογιαλίας αντιφέγγανε μέσα στο νερό με
φανταστή εύμορφία....

Η πλατιές της αναλαμπές μοιάζανε με
κολώνες που αραδιασμένες χτίζαν ανάποδα,
μέσα στα βάθεια της λίμνης, μαγικό πόργο
όλο χρυσάφι και γυαλιστερά πετράδια... της
θάλασσας. Εγώ εξακολουθούσα να παίζω με
το νερό... Έξαφνα κατάλαβα πως το βραχι-
όλι μου είχε γλυστρίσει ξέφυγε από το χέρι.

Κατέβαινα άργα, πολύ άργα, ως τόσο δέν
το έφτανα πιά. Σά στεφάνι χρυσό, μεγάλωνε
πάντα και γίνονταν πιδό θαμπό, πιδό δισδιά-
κριτο όλοένα... Υστερα χάθηκε.....

Αυτή είναι ή ιστορία της ζωής, της πρα-
γματικής ζωής. Το νερό, είναι ή πραγματι-
κή ζωή, και το βραχιόλι που χάθηκε μέσα
σ' αυτό είναι τα όνειρά μας. Μέσα στο στρό-
βιλο της ζωής που αδιάκοπα ανανεοται και
πάντοτε νέα, πόσα βραχιόλια τέτοια δέν έ-
χουν ξεφαντισθή....

Πόσα στεφάνια χρυσά πλεγμένα με της
πιδό πολίτουμες αγάπες και ιδέαις της ψυχής
δέν μας ξεφεύγουν κάποτε έτσι μες της α-
λησιμογιās τά νυχτοχρώματα νερό. Πόσα στε-
φάνια παληάδεν κοιμούνται τώρα ξεχασμένα
κάτω κεί στο άγονο άμμοκρέβατο, όπου δέν
φθάνει πιά το μάτι μας των θυσαυρών την έ-
ρημη φεγγεβολή.....

Αθήναι 4η Ιουνίου 1919

MARIE GEORCIS

ΠΟΝΟΥ ΛΟΓΙΑ

ΛΥΠΗΣΟΥ

Η χειρότερες στιγμές της ζωής μου!.....
Σάν ψυχρολουσιμένες πνοές, του βορρηά,
δέρνουν το μυαλό μου, σάν τες νοιώθω να
μου κτυποῦν το κορμί μου αδιάκοπα, και στο
κτύπημα των αυτό, λυποθυμισμένη αφήνουν
τη καρδιά μου!...

Η πειδ πικράνθησες στιγμές της ζωής μου!

Ήταν μια τρελλογεννημένη ανοιξιάτικη
αυγούλα, που μόνο, πόθο και τρέλλα, ήλθε
να δώση σιή ζωή, που σύ μικρούλα, στο δ-
λόμορφο ακρογιάλι καθισμένη, γλυκά, γλυ-
κά τραγουδοῦσες κάποιο γλυκόσοχο τρα-
γούδι, παίζοντας με τα γυαλιστερά χαλκίνα
της άμμουδιάς... Απόκρυφα σε είδα μικρού-
λα!... Η αυγούλα που είχε γεννήσει ένα
γλυκοστέφανο ήλιο, μ' δλόχρυσες άχτιδες,
για να λούση τα νάματα της φύσεως, είχε
γεννήσει μέσ' τη χαρά της, εκεί σ' το δλόμορ-
φο ακρογιάλι, και μιιά λάμψη, νεράδα όνει-
ρεμένη, απ' τα βάθια της άκακης εκείνο το
πρωί θάλασσας, ένα λούλουδο άνευρετο, πρω-
ταπάντιτο, που τριγύρω του άτέλειετα σκορ-
ποδωσ μεθυστικό μύρο, Σένα μικρούλα!.....
Απόκρυφα σε είδα μικρούλα!... Στο θαίμα
εκείνο της φύσεως, στο υπερτέλειο εκείνο γέν-
νημα της δωροδότρας αυγούλας, ή δλέψις των
ματιών μου, στο τυφλοτικό φέγγος του ήλιου
σκοτίστηκε!...

Απόκρυφα σε είδα μικρούλα με σκοτει-
νισμένα μάτια!... Κάποια δάκρυα, που με
πίκρα είχαν εκεί όρη την φωλιά των, τα ά-
ποσκοτεινίασαν!... Κάποιο πόνο, κάποιο καύ-
μό, θάχχαν για να κάνουν τα μάγουλά μου
αυλάκι, για να χύσουν τη πίκρα των!... Κά-
ποιο κρυφό παράπονο, θα ήθελαν, στη χύσι
των, να πλύνουν, που βργειόβαρα καθώταν
στη ψυχή μου!... Έξήλευα μικρούλα!... Πό-
νος, καύμός, παράπονο, δάκρυα, ήταν ξή-
λεια μικρούλα!...

Σάν ήσουν ξεπλωμένη, επάνω στα φύκια
της θάλασσας, που θελήσαν με πόθο να γελ-
νουν στρώμα, στο θείο σου κορμί, μέσα στη
μαγική εικόνα, μιας λάμψας του γυαλού, ανά-
λαφρα να λούνη, στην άκρη του ευτυχισμέ-
νου ακρογιαλιού, τα υπερτέλεια σε πλάσι πο-
δαράκια της, εξήλευα μικρούλα!... Έξή-
λευα με κάκια, το απαλόμικρο κυματάκι, μι-
κρούλα!... Το εξήλευα που σε όπνωτίσε με τη
μαγεία του, για να το ζήτης το υγρό του
φίλημα, για πλάσι των κρινόλευκων ποδιών
σου!... Έξήλευα, το κυματάκι, είνε, που φι-
λώντας με πάθος, λαχταριστά, τα ποδαράκια
κείνα, στο πιάμα όλης της γλυκειās ήδα-
νης, στο κορσισμό της άναιτοής του, στα
βαρογιομέθυστα μύρα των ποδιών σου, έσκα-
αζε, δλόχαρο, πανευχαριστημένο στα πόδια
σου, χαρίζοντας στη σκάσι του, δλόλευκους
άφρους, για να διαλυθούν γοργά γοργά κ'
αυτοί, στη ντροπή των, πως, ή λευκάδα κεί
ή παρθένα των θωρηιά, ξεψυχοσαν μπροστά
σε ότι έβλεπαν μικρούλα!...

Η χειρότερες στιγμές της ζωής μου!...

Σ' όρκίζω μικρούλα, στα κάλλη αυτά
σου τα ζωτικά, λάμια απ' το θυθό της θάλασ-
σας, που γεννήθηκες να σκορπάς τη τυφλω-
τική σου λάμψη, στών φτωχών ζητιάνων τη
ματιί, μη θελήσης και την άλλη αυγούλα
της άλλης ήμέρας, στο ίδιο μέρος να σε δώ
μικρούλα, στην ίδια άμμουδιά, στο ίδιο α-
κρογιάλι, στο ίδιο κύμα!... Λάμια του γυα-
λού λυπήσου!... Ζηλεύω!... Απύησου, ζωπι-
κιά νεράδα, τη ζήλεια μου!... Απύησου το
ξεψύχισμα της φτωχής μου καρδιάς, το φως
το θαμπερό, απ' τα φές, των ματιών μου!...

Σ' όρκίζω μικρούλα λυπήσου!...

Μ' άν, με σκοπό ζητάς λάμια τοῦ γυαλού,